

Toholammin artesaaniopiston sisustusalan opiskelija

Olin työharjoittelussa Englannissa paikallisten mukaan pienessä kaupungissa nimeltään Bury St. Edmunds. Ennen matkaa kuulin opettajalta että kaupunki olisi suuruudeltaan Kokkolan luokkaa, mutta mielestäni ylitti kyseisen kaupungin suuruuden aika reilusti. Bury oli vilkas kaupunki, jossa oli kaikki mitä tarvitsi: paljon kauppiaita, ruokapaikkoja, julkisen liikenteen käytön mahdollisuus yms. Myös keskiviikkona ja lauantaina olleet toripäivät toivat katukuvaan suuret määrät kauppiaita ja heidän mukanaan innokkaita asiakkaita, jotka täyttivät kadut. Tämän kaiken keskellä katusoittajat, ponijaluttajat ja jopa kengänkiillottajat yrittivät tienata muutamia roposia.

Tässä kaupungissa olin työharjoittelussa luokkakaverini kanssa. Saimme työharjoittelupaikan perinteikkäästä ja arvostetusta englantilaisesta vaate- ja sisustusliikkeestä. Kauppa koostui alakerrasta, jossa myytiin naisten vaatteita ja erilaisia asusteita sekä yläkerrasta, jossa oli ns. sisustuspuoli, jossa myytiin mm. tyynyjä, mittatilaushuonekaluja sekä -verhoja, mattoja, tapetteja, maaleja, sänkyvaatteita yms.

Työtehtäviimme liikkeessä kuului mm. tavaroiden järjestely ja esillepano, hyllyjen täyttäminen, hintalappujen laitto, hintojen tarkistaminen yms. Myös asiakaspalvelussa saimme olla mukana ja välillä yrittää palvella asiakkaita siinä missä pystyimme. Saimme tehdä myös ns. ”mood boardoja”, joihin kerättiin erilaisia tunnelmia eri tiloja varten. Mood boardojen taustaksi tuli jokin liikkeen tapeteista, kuvat otettiin liikkeen kuvastosta, maalinäytteet näytelehtisestä sekä kangasnäytteet liimattiin myös tähän kokoelmaan. Saimme myös tehdä paljon harjoitustehtäviä ja opiskella harjoitusmateriaaleja, joissa kerrottiin yrityksen toiminnasta ja asiakaspalvelusta sekä mittatilausverhoista ja -huonekaluista.

Ulkomailla työssäoppiminen toi varmuutta englannin kielen käyttöön. Opin, että kielellä puhumista ei kannata arastella, sillä jo vähästä ymmärtää ja puhumalla oppii ja kehittyy. Työkaverit ihmettelivät miten hyvä olen englannissa ja rohkaisivat puhumaan. Tämä toi itsevarmuutta ja tunsin, että opin päivä päivältä enemmän uusia sanoja.

Minua ja kaveriani kiiteltiin ennen lähtöämme siitä, että olimme jaksaneet tehdä ns. hanttihanjoituksia, joita työntekijöillä ei vain yksinkertaisesti ollut aikaa tehdä ja he saivat keskittyä täysin asiakaspalveluun. Myös se, että pystyimme auttamaan joissain asioissa asiakkaita, kuten näyttöiden antamisessa, ilahdutti työntekijöitä jos liikkeessä oli esim. kiireellinen päivä. Mielestäni meidän työpanostamme arvostettiin, vaikka työ ei kuitenkaan ehkä pääosin vastannut sitä, mitä opiskelemme. Toisaalta ymmärrän, että asiakaspalveluun meitä ei liioin haluttu usuttaa, koska vieraalla kielellä kommunikointi ei kuitenkaan ongelmitta sujunut ja asiakkaille haluttiin tarjota mahdollisimman ammattimaista neuvoa ja apua.

Erot työpaikkaan Englannissa ja työpaikkaan Suomessa eivät ole minusta merkittävät. Ainut ero on se, että Englannissa työpaikalla työntekijät kysyvät kokoajan ”Are you ok?” ja huolehtivat, että pidämme tauot ja ruokatunnit. He myös puhuttelivat ”deariksi” ja ”darlingiksi” sekä olivat hyvin ystävällisiä kokoajan. Suomessa työpaikalla ei olla mielestäni näin lämminhenkisiä eikä heittäydytä heti kovin tuttavallisiksi. Erona on myös se, että Suomessa kukaan ei ole kokoajan kysymässä ”onko kaikki ok” tai ”osaatko” vaan sitten jos tulee ongelmia, hakeudutaan itse kysymään apua.

Eroja arjessa ja vapaa-ajalla ei mielestäni ollut myöskään kovin paljon. Eroa oli mm. se, että kaupassa jos väistit jotain ihmistä, hän kiitti heti eikä vain pyyhkähtänyt ohi. Myös jos joku vahingossa tönäisi sinua, tönäisijä pahoitteli heti vuolaasti tekoaan. Kohteliaisuus näkyi kokoajan. Myös ”please”-sanankäyttö oli erikoista ja unohtui minulta turhan usein.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 12:27